

Ročník II.

2015

Lomanský Nepravidelník

15 – 20.9.2015 - **PODZIM TAK TROCHU SENTIMENTÁLNÍ.**

Na podzim jsou všechny vlaky dálkové.

Načekáš se, než jaro uplete pomlázku

a obsadí ptačí hnízda.

Přesvědčuj a popoháněj od večera k ránu,

stejně stroj času nepřeřídíš.

(J.H.)

Ano, stroj času nikdo nepřetřídíme. Důkazem toho je dub v našem NaPaLo, údajně 500 let starý. Památný strom.

Tato tabulka, která u něj byla, už před lety zmizela a nikdo ji neobnovil. Škoda. Nikomu nechybí a možná jednou nikomu nebude chybět ani ten dub. Sami si „odsekáváme“ to hezké, co nás obklopuje, nevnímáme, nestíháme...schňeme jako ten dub, jen to bude o mnoho dřív.

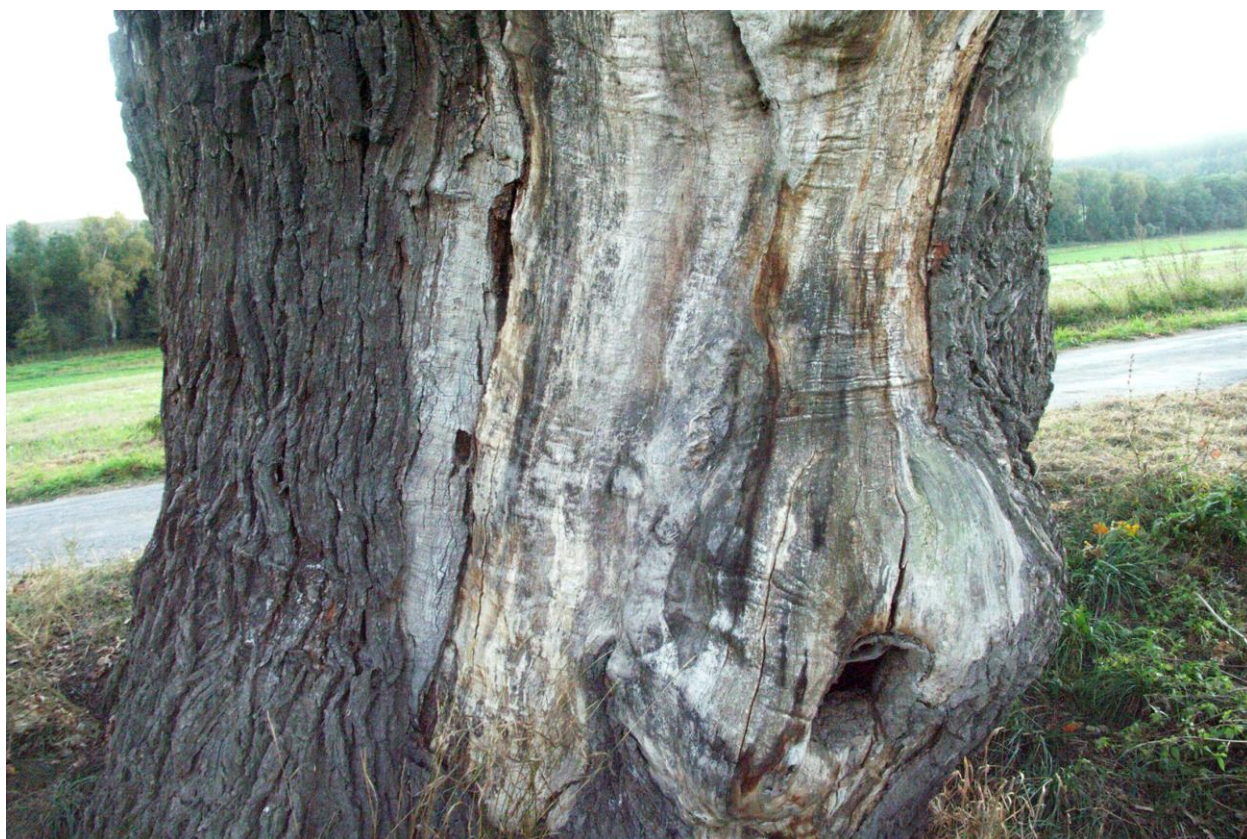

Bohužel usychá i druhý dub, 700 let starý.

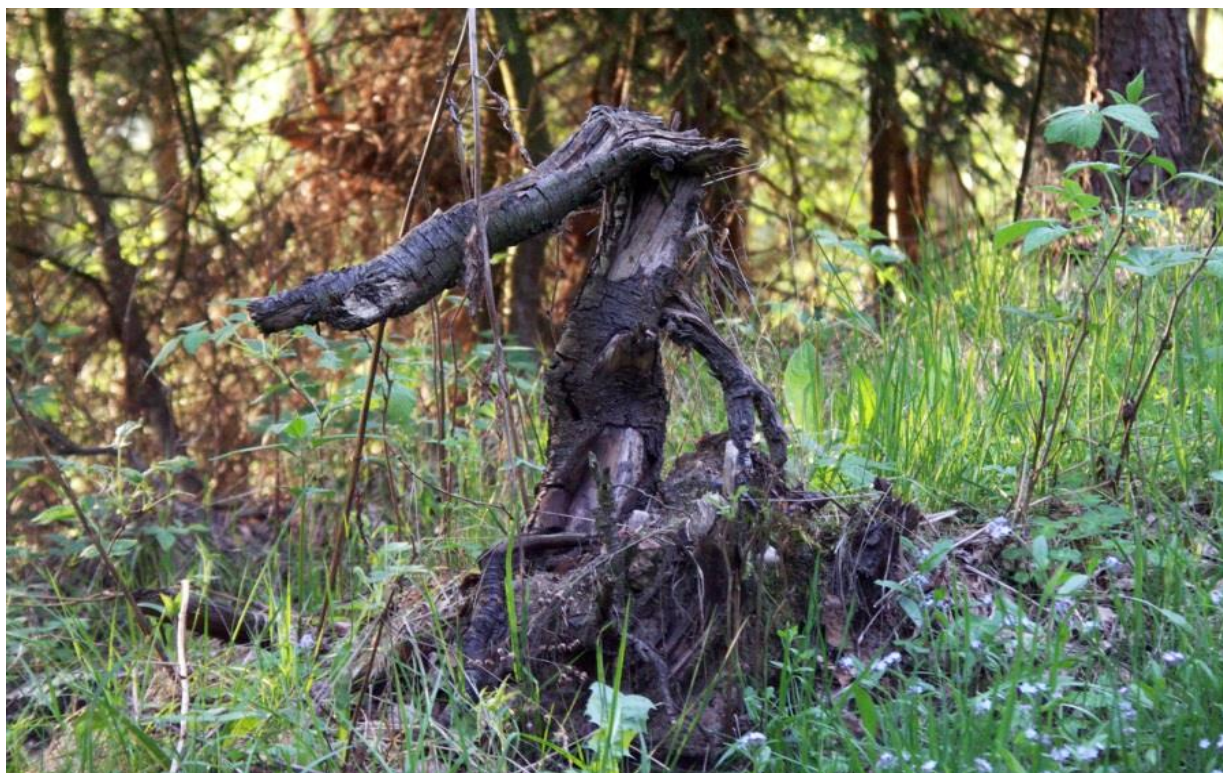
I zde byla poničena tabulka, ale protože se našla v křoví, mohla být obnovena.

Dnes napíšu o stromech, jak zůstaly s námi věrně po celý život, rozkošatělé nad našimi sny, dokud se i my nerozkleneme v alej zjizvených samotářů, s kůrou ošlehanou. Nadarmo se vzpínáš, kořeny stejně zůstanou hluboko pod kůží země. (J.H.)

I tyto mokřady jsou naše NaPaLo. S artefakty krásnými a smutnými zároveň.

Když se mě malý vnuk zeptá, kdy zase pojedeme k našim tůňkám, zaraduji se nad slůvkem **naším**. Je dobré a krásné vytvořit si vztah alespoň ke kousku přírody, ochraňovat ho a starat se o něj jako o vlastní. V tom je naděje a jistota, kterou všichni tolik potřebujeme.

J. Hepová-MiSFN